

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- **заменик тужиоца за ратне злочине** Небојша Марковић,
- **пуномоћник оштећених** Славица Јовановић,
- **сви оптужени,**
- **и браниоци:**
 - адв. Бранкица Мајкић - бранилац опт. Љубана Деветака и Милана Девчића,
 - адв. Градимир Налић - бранилац опт. Милана Радојчића,
 - адв. Бранко Лукић - бранилац опт. Миодрага Димитријевића и Радована Влајковића,
 - адв. Јасмина Живић - бранилац опт. Дарка Перића, која ће на овом претресу мењати и адв. Војислава Вукотића, браниоца опт. Жељка Крњајића,
 - адв. Бранко Димић, бранилац опт. Радисава Јосиповића,
 - адв. Гордана Живановић - бранилац опт. Јована Димитријевића,
 - адв. Слободан Живковић - бранилац оптужених Саше Стојановића и Драгана Бачића,
 - адв. Бранислава Фурјановић, бранилац оптужених Зорана Косијера и Петронија Стевановића,
 - адв. Радослав Шошкић, бранилац опт. Александра Николајидиса.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су приступили и сведоци Јања Марковић и Весна Латас.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес **ОДРЖИ.**

Претрес је **ЈАВАН.**

Главни претрес **се наставља** у 09 часова и 43 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА

СВЕДОК ЈАЊА МАРКОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, госпођо Марковић.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име Вашег оца?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Перо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте Ви по занимању?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Ја сам кројачица, сада сам умировљеница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са станом у, адреса Ваша?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Врљевац 29, Товарник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми годину Вашег рођења?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: 14.08.1955. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Место рођења?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, суд ће Вам прочитати имена и презимена оптужених у овом предмету па ћете Ви рећи, да ли сте са неким у сродству или евентуално у некој завади – Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић и Александар Николајидис.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Нисам ни са ким ни у завади, ни у сродству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу.

Пре него што кренете да дајете исказ, положићете заклетву, понављајући речи које ја изговорим, а ако имате на пулту текст заклетве, можете и да прочитате. Да ли имате ту текст заклетве?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Имам, имам, можда ћу мало запети на неком слову, али није битно. Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питана, говорити само истину и да ништа од онога што

ми је познато, нећу прећутати.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ, од оца Пера, пензионер, са пребивалиштем у Товарнику, Врљевац 29, рођена 14.08.1955. године у Вуковару, са оптуженима несродна, није у завади, опоменута, упозорена, а након полагања заклетве, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, гос'подине Налићу, нешто сте хтели.
Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Госпођо председнице већа, ја само, не знам да ли је веће упознато са чињеницом да ова сведокиња прати претрес буквално од првог дана и да је присуствовала тим претресима и просто молим пажњу већа у односу на то шта су њена непосредна сазнања, а шта је оно што је сазнала овде, посебно истичем да је у питању сведок који сво време бележи за време сазнања, а и мислим да, то наравно остављам на оцену суду, пошто је суд већ донео решење да саслуша и започео је саслушање овог сведока, али сматрам да је то основни приговор на саслушање овог сведока и да у том смислу схватите моју сугестију. Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имаћемо то у виду. Изволите, госпођо Марковић. Овде пред овим судом води се поступак против ових четрнаест лица које сам ја прочитала, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет оптужбе је страдање хрватског цивилног становништва у периоду десети и једанаести месец 1991. године у месту Ловас и то страдање укупно 69 цивила. Ближи предмет оптужбе је напад на Ловас, страдање цивила приликом напада, затим у овом периоду у самом селу, убиства, телесна повређивања, противзаконита затварања цивилног становништва и страдање цивила у том периоду, као о догађаји на такозваном минском пољу и страдање цивила при овом догађају.

Испричаћете суду, шта је Вама у вези свега овога познато, да ли сте у то време били у Ловасу, да ли је неко Ваш страдао при овим догађајима и све оно што је Вама познато из тог периода. Изволите.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Ја ћу причати само што ја знам и што је мени познато. Сами односи у селу Ловасу пре рата су били јако дивни односи у селу, између целог становништва тога села Ловаса. Сви смо се дивно слагали, није било никаквих проблема, до тога

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 17. новембра 2010. године

10.10., када је био тај напад сам на Ловас. Прво је било гранатирање Ловаса, јер ја и моја обитељ смо у то време седели и пили кафу у кухињи и чули смо гранате где ударају по селу. Да би за неколико, сада ја не могу точно временски рећи колико, али јако кратко, чула се пуцњава пешадијска, да бих ја покупила моју децу, ја имам троје деце и стару свекрву и отишла у подрум код Дарка Солаковића. Мој човек је остао у кући, ја сам са децом и свекрвом отишла, то је кућа прекопута. У том подруму смо били три дана и две ноћи. Добро, сада можда могу одступати нешто мало, али отприлике то је то. Када је тај први улазак у село био, а та кућа није била скроз довршена, када је тај пешадијски напад ишао улицом, ја сам точно са улице чула где виче неко «бацај мајку», псовање и не знам већ шта и то јако лоше псовање, «баците у овај подрум бомбу», а овај други опет одговара, ко је, сада ја опет не знам, «немој ту бацати, ту нема никога, штета трошити муницију». Ту сам се највише уплашила за себе, своју обитељ и моје сусједи који су били са нама, јер сам била стопосто сигурна да ће неко бацити ту бомбу. Када је то прошло, сада када сам изашла у бити трећи дан из своје куће, уствари из тог подрума, ишла у кућу, видела сам на ћошку код старе Крњајићке тенк. Ушла сам у моју кућу, моја кућа је била капија је била изрешетана оружјем, пуцано је у њу, цела кућа је била отворена широм, испуцано врата, прозори, ето не могу сада неке детаље све точно, где је све пропуцано. Онда сам, уствари, углавном, били смо код куће, преплашени и шта ти ја знам, а у међувремену, да, заборавила сам рећи, мој муж је мене тај дан звао, а мој муж је отишао код Саве Ђелапа са Миланом Туркаљом, Јосипом Туркаљом, то му је брат и са Лукетић Славком, да би то после подне, то први дан говорим, звао муж на телефон код тог Солаковића да ме пита, да ли је са мном и са мојом децом све у реду, рекох, «је».

Ја не знам како се то сазнало, у неколико, највише пола сата, неко је отишао по њих, сада ко, не знам и они су њих привели и били су на испитивању и пуштени су кућама. Када је дошао кући, нормално, не кући, уствари дошао је тада још увек у подруму, то је био тај други дан, када је дошао у подрум, питала сам га, «да ли те је ко малтретирао?», каже, «није ме нико малтретирао», као мало су га ћушкали, мало испитивали, али ништа страшно.

Е сада да наставим ту причу, то је то што се дешавало где сам ја била и моја деца. Када сам дошла кући, нон-стоп ми је неко кроз

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 17. новембра 2010. године

кућу пролазио, од добровољаца, ја не знам више, то је било разноразне униформе, ја више и не знам која је била, од шарене, зелене, маслинасто-зелене, немам појма више, сваки дан је неко у моју кућу долазио, пролазио и стално су ме малтретирали да ја у кући имам оружје и ако се пронађе у мојој кући оружје, да ће ме убити мене и моју обитељ и да ће моју кућу минирати. Ја кажем њима да ја оружја немам и никада га нисам имала. Да би дошао, ја сада не знам точно којег датума, можда негде 14.-ог, 15.-ог, ево сада не знам точно када, исто неко је дошао и рекао мени, каже, «Ваша кућа ноћас лети у зрак, из Ваше се куће пуца». Шта сам ја у то време могла помислити, ја и моја обитељ у кући тој, а ми немамо отићи куда. Та је ноћ прошла како је прошла, кућа није била минирана.

Сваки дан ми је долазио «Мига», сада ја не знам точно како је њему точно име, ја знам, «Мига» га сви звали, који је тада био шеснаест година, петнаест, немам појма, сваки дан је контролисао моју кућу и он ми је украо моју златнину. А сада да наставим, сада бих требала мало о мом мужу причати, мој муж је долазио кући и морао се јављати сваки дан на радну обавезу. Свако јутро је одлазио негде, шта ја знам, седам, осам сати, не могу се сада више сетити и он је имао ту радну обавезу да скупља ове животиње које су убијене, ја не знам како су те животиње скупљане и то, да би га једно исто вече притоворили, исто је био на испитивању, то је исто између тог 14-ог, 15-ог, евентуално 16-ог, притворен ту ноћ, био је и чуо је, исто када се вратио кући, ја сам га питала, «да ли те је ко малтретирао?», каже, «није», а чуо је где су тукли јако Жељка и Дарка, како се сада они презивају, не могу се сетити, Павлић, да. Каже «они су јако јаукали од батина». Да би 17-ог, сада не знам да ли 17. или 18. ишао добошар који је добовао да се сви људи пријаве за рад, од 16, сад не знам, да ли до 60 или 65 година, сада не знам тачно, да ће се одржати састанак у задрузи. Мој муж је отишао 17.-ог, сам задњи пут га видеа и од тада га више нисам ни видеа. Ја том састанку нисам присуствовала, нити сам била тамо. Када се мој муж није појавио, ја сам њега ишла тражити 19-ог, 18-ог је било минско поље, 20-ог сам га ишла тражити, где ми је муж. Сада не знам којим редоследом сам ишла, јесам ли ишла прво у полицију, у општину, немам појма којим редоследом. Углавном, када сам дошла у полицију, видеа сам Милана Девчића у полицијској униформи. Питала сам за мог мужа, сада не знам да ли ми је точно он

одговорио или неко други, мој муж није ту, можда негде ради, да ли има људи гди раде. Онда сам отишла у опћину, сада јесам заједно видела ту Милана Девчића и Милана Радојчића, не могу точно рећи, или сам га видела, једног у општини, углавном Милана Девчића сам видела у полицији. Жељка Крњајића сам сретала улицом, он је био у маслинасто-зеленој униформи, оној од чоје униформи. Точно знам, јер ја сам кројачица по струци. У то време за Жељка Крњајића сам чула да је он војвода, а доста информација које су ми, које сам ја добијала овај, то је мени моја сусједка говорила, јер она је била више слободнија, ја сам имала децу, мислим, нисам могла никуда велико ходати. Она је мени доносила доста тих информација, шта се дешава у том селу.

Не знам шта бих још, ето. Да, морали смо ставити беле траке на капију да смо се предали и морали смо белу траку ставити на руку и то искључиво Хрвати, зато кажем што до мене има доста и Срба, ти Срби нису морали стављати ништа бијело, нити бијело око руку.

Морала сам, да, онда ми је дошло, то је већ када је мој муж страдао, да морам ићи радити, а дошао ми је рећи кући мојој ујутру око 7 и 10, да се морам јавити на радну обавезу. Ја у то време уопште нисам била способна да идем радити, јер сам прво била слаба, мора се, то је наређење. Ја сам моју децу оставила, која су тада била девет, десет и шеснаест година и свекрву која је била 1915. годиште, сада не могу се точно сетити колико, када би се израчунало, може се, остављати саме у кући, да бих ја ишла радити. Када смо ишли на тај рад, били смо обавезно претресани и под наоружаном пратњом и док смо брали кукурузе и тамо је било људи, тих добровољаца или који су били, ја не знам. И за то сам добијала бонове што нисам могла за то ништа купити, јер ништа није ни било у трговини. До краја је морала и моја кћерка која је тада имала шеснаест година, и она је морала ићи радити, али не одмах баш као ја, она је нешто касније.

Ево, ја не знам више шта, ја сам то у кратким цртама рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сада ће странке у поступку да Вам постављају питања, а Ви ако сматрате да сте се уморили, можете слободно да седнете.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Нисам се ја уморила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И само пре него што кренемо са Вашим испитивањем, пошто од раније немам ниједан Ваш исказ, рећи ћете

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 17. новембра 2010. године

име и презиме Вашег мужа?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Марковић Маријан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Да ли бих могла само чашу воде добити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, може. Изволите, тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Како су Вашег мужа још звали?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Мафи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, кажите ми овако, говорили сте о овим тракама.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је то наредио, како сте Ви то сазнали?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Неко је дошао од тих добровољаца, није се нико представио, увек је ту неко кроз моју кућу, како бих рекла, колао од тих добровољаца, увек је неко пролазио, увек је нешто испитивао, неко нешто тражио, мислим, ја могу додати још, само сам још нешто хтела.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само изволите.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Да ли ја могу на оно што сам ја испричала само додати, али то се нешто касније десило од тог свега. У моју кућу је долазило много тих добровољаца, војске, шта ја знам ко је све долазио. Нису ни они сви били тако страшни људи. Један, када сам ја видела једном приликом након тога свега када је мој муж страдао и ти наши сви домаћи мештани, ја питам човека, пошто видим да је овако неки добронамеран човек, «зашто су убили те људе, зашто ти људи нису били привођени, па нека испитују ако је ко шта крив, нека одговара», а он мени онако, «богати, нисам ја томе крив, то ти је домаћи Србин томе крив, ја не знам твога мужа».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а када сте ишли ово да добијете радну обавезу, ко је то дошао прво да Вам саопшти?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Бајица.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Бајица су га звали, ја не могу се сетити како се он зове, ја тог човека нисам видела осамнаест, деветнаест година, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је мештанин био?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Мештанин, да, знам и где му је кућа и све, али он не живи више тамо у селу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је он рекао, какво је наређење или само да морате да идете да се јавите?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 17. новембра 2010. године

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Он је рекао, «наређење је да мора из ове куће неко ићи радити», а ког да пошањем радити, деца мала, баба стара, једино ја. Али ја нисам била способна рада за рад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Разумем, када је он Вас тада послао да морате да идете, да ли Вам је неко издао наређење, конкретно где да идете, шта да радите?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Да, ишли смо у бербу кукуруза, уствари, прво смо ишли у хангар пребројати јабукe.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко Вам је то задао задатак?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Ко ће у тој гунгули.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим, да ли је неко од мештана или неко од ових које не познајете?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: То је била маса света, ту је било пуно људи, пуно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, а кажите ми, за то време боравка док сте били, за време тог напада и после напада, да ли сте Ви видели некога да је неко настрадао на улици?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У згради или тако нешто?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Не, ја убијеног никога нисам видела, нити мртвог, нити, нисам видела ни свог мужа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам за сада више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добар дан, госпођо Марковић. Ја ћу кратко у вези са овим о чему сте данас говорили, обзиром да сте се држали Ваших сазнања. Одговорили сте тужиоцу да не знате ко Вам је рекао за беле траке, ја Вас сада питам, ако сам Вас добро разумела, прва три дана били сте у подруму, после сте рекли да сте се слабо кретали, да ли можете да нам кажете, где сте се уопште кретали до неког 20.-ог?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Нисам се ја никуда велико, јесам изашла оно на улицу, можда само, ја и суседа смо могле преко, како бих рекла, ограде да разговарамо, тако да ја нисам, ја сам већином била са својом децом, моја су деца мала, ја њих нисам могла, уствари, нисам имала потребе да идем никуда.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Е сада такође објаснили сте за Вас да сте после 20-ог ишли на рад, а кћерка касније. Да ли можете да определите, колико касније је кћерка почела радити?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Можда након пар дана, три, четири дана,

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 17. новембра 2010. године

евентуално.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: И само бих Вас питала, у вези са овим добровољцем који Вам је објаснио нешто опет, ако сам Вас разумела, то је све после 20-ог?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Да, да, то је све после када се то већ смирило.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А колико после?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Па сада колико би то могло бити после, можда је то сада, ово је било 18.10., па ето негде у једанаестом месецу, тако да.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете, молим Вас да се сетите, ко је тај добровољац који је био код Вас?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Он се није представио, он је само улазио онако пошто никада ништа није смело бити затворено, закључано, ушао је по дану је било, јер нон-стоп је неко долазио и он је доста релативно млад човек и онако по самом изгледу је био чини ми се неки мирољубив човек и онда сам ја чисто приупитала, питао је он мене, шта се ради, да ли имате проблема, рекох, сваком сам рекла да немам проблема, а имала сам. И онда ја када видим прилику, ја питам зашто су убијени ти људи на том минском пољу. Ево, он ми одговори, каже, «а богати шта ја знам ко је ваш човек, ја га нисам знао, мени је домаћи твој мештанин рекао да је твој човек Хрват, могао се у младости замерити и сада да му се освети».

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То сам хтела да Вас питам, да ли је то лице, које не можете да се сетите ко је, да ли је на било који начин по Вашем неком утиску или по његовом представљању, био надређен тим добровољцима или био у некој водећој позицији у односу на?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Не бих ја рекла да је он био надређен.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Он је мени овако изгледао кроз један обичан човек, ништа нешто.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Питање је, да ли можда знате да је он имао непосредних сазнања о томе, с обзиром да Вам о томе говори у једанаестом месецу или је то по Вашем утиску био можда његов закључак, претпоставка, само колико је извесна та информација коју је он Вама дао?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: То је био разговор, ја га питала, чисто разговор, сада колико је то, не знам, ето не могу објаснити.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 17. новембра 2010. године

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Хвала Вам најлепше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Госпођо, ја сам Градимир Налић, браним Милана Радојчића. Ви сте, ја ћу заиста пробати да будем заиста кратак, Ви сте Милана споменули нешто, рекли сте да Вам се чини да сте га видели у дворишту. Јел сте познавали раније Милана Радојчића?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Да, да, то су наши суседи, мислим познавала сам их све.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : У каквим су односима биле ваше породице да тако кажем.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: У одличним.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : У одличним. Какав је Милан као човек био пре почетка свега овога по Вашем неком мишљењу?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Он је био културан, један диван човјек, чисто сам се изненадила кад се ово све дешавало шта се ту дешава.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Да ли Ви лично знате да је овај, Милан Радојчић извршио неко кривично дело?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Ја не знам. Ја нисам видела никог ни мрвог ни тученог, ни.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Рекли сте овај, да сте чули на почетку овај гранатирање је ли тако, тог 10-ог ујутру, реците ми молим Вас да ли можете да се сетите колико сте отприлике чули граната и колико је то трајало у просеку?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Ја сам кажем кувала каву, поставила шоље и чујем то гранатирање, та кава није ни прокувала још право, оћу да сипам у шољице да ћемо сад пити каву, чујем и овај пуцњаву, пешадију. Е сад колко то сад неко може.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Добро. А реците ми да ли је у том гранатирању на неки начин погођена Ваша или нека од суседних кућа да Ви знате?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Није, није. У мојој улици није ништа погођено од те гранате.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Добро. Реците ми молим Вас овај, Ви сте били и пре 10.10. у Ловасу?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Да.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Јесте ли радили нешто или сте били Ви само код куће домаћица?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Не, ја сам радила, радила сам.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Где сте радили госпођо?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: У творници.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : И зашто сте тамо прекинули? Јер је престала да ради претпостављам творница јел?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: То кад је било то, док се радило радило, па није више.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Где је Ваш покојни супруг радио?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Исто ди и ја.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Кажите ми молим Вас јел пре 10.10. да ли су се у Ловасу овај, давале неке страже да је Вама познато?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Јесу се давале, ал то су се давале страже мој муж је био добровољни ватрогасац. Свако мјесто има своје добровољно ватрогасно друштво и он је био прије још, није то само тада и давао је стражу кад год је жетва, обавезно се страже те дају.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : А кад је давана нека стража мимо жетве? Значи, нема жетве тамо у септембру, је ли било некаквих сеоских стража, људи са оружјем?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Било је, било је сеоских стража а то нешто кратко и са ловачком пушком, јел сам ту ловачку. Јел могу само завршити? Ту ловачку пушку је мој муж донио у кућу једном, ја сам рекла да то изнесе, каже он ни њему то не паше, ал то је било кратко јако.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Значи, то није било оружје Вашег мужа него.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Не, не, не, не.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : А знате ли од кога је добио то оружје?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: То су се тамо мјењали. Мој муж је био, у млину бити, излазак ваљда из Опатовца, да. И тамо је држао стражу ал то тако нешто је кратко било да, ја не знам, то се пушка мјењала, мислим како би рекла, морала се остављат за оног ко долази после њега.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Добро. Јесте ли чули за постојање некаквог кризног штаба у Ловасу?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Е не знам.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Нисте чули. Добро. Кажите ми молим Вас, је ли било у Ловасу неке војске пре 10.10. било какве, наоружаних људи?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Не знам, стварно не знам, ја нисам баш скроз у центру тако да не знам.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Ви сте рекли да је Ваш муж два пута овај пре трагичног, последњег његовог одласка у овај на тај састанак где је два пута да кажем испитиван негде и враћао се без, без овај да је он нешто лично повређен и малтретиран и тако даље.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Да, само му као после тог другог, сад не знам точно, 14., 15 ево не могу сад точно, па је чуо јаукање Жељка и Дарка.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : То сам разумео, то Вас сада овом приликом нећу питати, него ћу овај, значи, након тога сте причали како Вам је неко рекао да ће Вам кућу минирати због оружја, због тога што се пуца из Ваше куће и остало, овај, је ли, јел су то Вашем мужу говорили или Вама?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Мени су, мени су.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : А Вашем мужу нису такве ствари говорили? Њега на те околности нису.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Не, није он био код куће тада, то је само преко дана, он тада није био код куће, ја сам сама била с дјецом и са старом свекрвом. Увијек, то они дођу сутрадан и кажу из ваше се куће пуца.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Не можете да нам кажете тачно ко Вам је то рекао? Или можете?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Кад је било код мене, било испред куће војске.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Колко је било те војске госпођо која је дефиловала код Вас? Колико је кућа код вас уопште било, да ли је у свакој кући дефиловала нешто та војска даноноћно?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Слушајте, испред моје куће је била војска, то ја мислим да су прво били добровољци па онда редовна војска, од старе Крњајићке на ћошку, то је била стара кућа, ту је исто било војске, ту су неки били у црним униформама, то сам ја видела браде сви имају довде, кад им та брада нарасте, ја немам појма. То је спремано.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Дуго је ово суђење, нарашће и дужа, него кажите Ви мени овај, ти што су у црним униформама јесу ли они седели са редовном војском и брадати или су код Крњајићеве куће или како сте Ви то њих виђали кад нисте излазили толико из куће баш?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Нисам. Чекајте, па излазила сам ја, изађем ја на своју улицу. Није та кућа далеко. Ја од моје куће могу

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 17. новембра 2010. године

то видети, то није толко далеко.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Јел сте видели још тенкова осим тог једног који сте видели код Радојчића куће, у Ловасу, нисте?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Е нисам.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Реците ми молим Вас, спомињали сте неког Мигу овде, неког момчића 15-16 година. Јесте ли Ви њега раније знали?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Па ја нисам њега, шта ја, он није живио, он је живио горе на брду му је кућа а моја је овамо скроз на другу страну, моја дјеца се с њим нису дружила, нисам се ја с његовим родитељима, нисмо.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : А што?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Зато сам се ја упитала шта он долази сваки дан код мене, сад друга ствар да су се моја дјеца с њим дружили с њим, па би рекла зато долази. Зашто он код мене долази, ја немам појма, ја њему морам балету балавом куват каву.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : А Ви сте рекли да он долази да контролише Вашу кућу, а Вама се представљао да он долази, испред кога долази, ко га шаље и тако даље?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Није он ништа рекао, ја сам њега питала, па добро шта ти више долазиш код мене? Шта ћеш ти са мном? Ја морам доћи и то је то.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : И он Вам је кажете, украо златнину јел тако?

Одакле Вам је то познато да је он украо златнину? Јел сумњате или?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Зато што је, ја сумњам, сумњам.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Сумњате?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Сумњам.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Јесте ли пријавили негде ту крађу?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Нисам. Шта ћу пријавит кад су ме истјерали онда немам више ништа и овако.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Добро. То кад сте видели Радојчића у општини, јел сте нешто с њим разговарали јел био још неко ту присутан? И где се то дешавало?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Па било је пуно још људи, није он био сам, то је дефинитивно. Ја сам њега видела у шареној униформи, то је сто посто али било је још, није он био сам.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Каква је та шарена униформа? Шта је имао на себи тачно госпођо?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: То су оне класичне, што имало са стране неке џепове, шта ја, мислим баш у ту униформу не разумем.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Где сте га видели тачно?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Знате шта? То је се мјењало у то вријеме, нешто је било у опћини, нешто је било у полицији, нешто је било у кафићу што је и дан данас кафић, како се зове и тако да је то нон-стоп се нешто мјењало, сад је ово тамо, ово је тамо, тако нисам баш повезала ди је шта а за полицију знам дефинитивно да је била у кући Боре Кесера.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Кажите госпођо молим Вас, Ви овај, сте рекли да сте ишли у овај, на те радове, да су Вас претресали. Ко Вас је претресао?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Па људи у шареним униформама.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : У шареним униформама.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Иду, пипају те, испипају те скроз, то је мени било јако понижавајуће.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Једну ћу Вас још ствар питати, да ли можете да ми кажете овај, Ви данас први пут дајете исказ?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Да, да.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Видео сам да пратите ово суђење од почетка, што је Ваше право да долазите.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Да.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Али овај, просто да ли сте икада раније пред иједним судом, пред иједним органом и остало, давали исказ, да ли сте звани, дал сте се одазивали?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Нико ме звао није, нит ме је ко кад шта питао.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Тек сад сте решили да.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Тек сад, ево први пут.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ : Хвала на Вашем сведочењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв.ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Адвокат Јасмина Живић. Хтела би да Вас питам пошто сте данас споменули да сте сретали Жељка Крњајића док сте ишли улицом, када је било у ком периоду у односу на 10.10. ако можете да определите?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Како ћу Вам ја сад то, није то одма било 10.10., то је било нешто касније, ја мислим послије минског поља. Ја до тог минског поља нисам се велико никуд кретала, јер само сам мало у кућу, на улицу и шта ја знам, можда до прве сусједице ил

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 17. новембра 2010. године

нешто. То је све било после тог 18.10. Ја сам Жељка Крњајића виђала, ја сам се њега страшно бојала, обавезно је носио пиштољ и нож и тамно-зелену униформу војничку.

Адв.ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Јел сте га сретали? Колико пута? Више пута или сте га једном срели?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Сретала сам га, једном сам га баш видела на центру и трудила сам се како могу обићи, јер сам га се јако бојала.

Адв.ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Добро. Кажите ми кад сте га се јако бојали, јел Вам се он некад обратио? Јел сте имали прилике с њим да разговарате тада?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Нисам имала, нисам ни обраћала.

Адв.ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље. Има ли неко питања од бранилаца? Нема. Од оптужених има ли неко питања? Изволите Љубан Деветак.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан. Оптужени Љубан Деветак. Питао би сведокињу да ли је познавала Јову Рендулића свог комшију?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Да, да. Он је на ћошку.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је оштећена знала да је Јано ујак томе што сте га спомињали, презива се Новаковић.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Не ујак, он је њему.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Дјед заправо.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Дјед, да.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел сте знали то?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: За њега сам знала.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нисте се могли Јани пожалити шта му унук ради?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Да вам искрено кажем, није ми пало ни на памет у то вријеме.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Реците ми колко је далеко кућа од Хансових ови што су били у Немачкој од Ваше куће?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Није кућа уз кућу. Испред је Хансова, иза је Марије Туркаља.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: А реците ми јел сте видели другог дана, значи 11-ог да се у ту кућу уселила војска?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Ја јесам видела војску да се ту уселила, можда би се сад Јова ето могао се надовезат на ово, не могу точно знати кад се уселила. Ал кад је ушла војска у ту кућу први пута, та

војска је на столу нашла крух, комад кобасице и не знам шта је још било и мене су звали и тамо су ме испитивали ко у тој кући је био, колко храна та може дуго опстати да се не поквари, шта ја знам. Јесу ме.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел су Вам рекли одакле су?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Нису.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел су били сви једнообразно обучени?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Па сад ко би знао, кад сам ја дошла ко у осине гњездо. Није ми било свеједно. Јел он је мени човек показивао ту храну на столу, стварно је било неке хране на столу и један човјек је тамо рекао колко може ова храна, почео се дерат на мене. Кад је овде било? Овде су биле усташе? Откуда ја знам ко је био у туђој кући? Ја немам појма.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: А јел сте приметили тај тенк пред кућом од Кљајићеве баке? Кад је стигао?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Ја сам њега видела тај трећи дан кад смо изашли да идемо у своју кућу.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел сте тако видели трећи дан и ту војску код Вашег комшије?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Не знам, јел сам видела, ја нисам одма ишла тај дан код те војске, не знам.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Јел тај дан сигурно нисам ишла, можда су ме сутрадан звали, ал ишла сам сто посто код те војске, јел су они дошли по мене.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реците ми овај, који кукуруз сте брали? Семенски кукуруз је био?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Семенски кукуруз да, одма иза капиталне, како ми кажемо.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хвала, немам више питања. Имам примедбу само. Овај, у вези изјаве да у трговини није било робе, одговорно тврдим да у то време трговина је била снабдевана од стране «Центросрема» из Старе Пазове, у Старој Пазови. Шта су они имали у самопослугама њиховим, то је било и у Ловасу, оваква изјава доводи у питање вредност бонова, јер су бонови били задружни. Немам више ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Угасите само микрофон. Шта Ви кажете на ову примедбу?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Што господин за ове бонове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли није било робе, он тврди било је и каже доводи се.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Па није било робе, ја дођем са обичним, то су били ко папири и ја дођем тамо тражим ово, нема, тражим оно, тражим шећер нема шећера, тражим не знам ни шта сам тражила нема. Што ћу онда купит, ја сам требала купит оно што је мени требало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте могли да купите за те бонове, колика је то била вредност у то време?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Па ја не знам, па то је вредност нула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље од оптужених?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел може још питање једно молим вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде, немојте сад. Даље од оптужених ко има? Изволите.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: То јутро кад је био напад, колико сам вас разумео ви сте се раздвојили са мужем?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Ми смо били у кући сви заједно, како смо чули то гранатирање па пуцњаву ја сам покупила моју дјецу и свекрву која је била стара, муж је остао у кући. Е сад како је он завршио код тог Саве Ћелапа, ја не знам, он је вјероватно. Па не знам из којих разлога је, не знам.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: А који разлог је био да у време напада да муж се одвоји од жене и од деце, шта му је било прече?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Остао је у кући, разумијете, остао је у кући, шта је се дешавало иза тога ја немам појма, не знам.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Друго вас питам, бомбардује се, пуца се и муж оставља жену и децу, одваја се од њих, шта је ту било прече, да се одвоји од деце и жене у време рата?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Па ја не знам ни каква је ситуација тада била, можда је већ неко ушао, па је гледао прилику ди ће побјећи, ја не знам тај тренутак, ја сам само покупила дјецу и стару свекрву и отишла у подрум. Он је остао иза мене значи у тој кући, ја не знам која је њега ситуација та нека навела да он мора негдје даље, можда је већ био упад, па је он кроз башту отишао. Не могу тај детаљ.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Угасите микрофон. Од оптужених нема више нико питања. Госпођо Марковић реците ми у којој сте улици у то време становали?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 17. новембра 2010. године

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Петра Прерадовића 29.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У време напада и тај подрум који причате и то, били сте у тој улици?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: То је било преко пута само, тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми ко је у нападу страдао у тој вашој улици и да ли имате нека сазнања било непосредна било посредна о неком вашем мештанину?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Ја сам чула, то брзо се чује, има људи који нису били нон стоп у подрум, Дана Бадањак и Цецилија и Мирко шумар, Гргић односно, да је страдао, мислим ја сам то чула тако да су га само звали из подрума, како је изашао тако су га и убили. Ко ми је то рекао, Марија Ђукина, односно Марија Туркаљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је за овог Мирка шумара или за?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: За Мирка шумара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови Бадањци?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: А за Бадањак и Цецилију то сам чула па прича, народ прича, они су близу мене тамо, да су их нашли пред кућом, пред улазним вратима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неких сазнања било непосредних било посредних, ко је био у тој вашој улици приликом напада, да ли је неко од ваших комшија видео неког познатог, да ли сте тако нешто чули?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Како мислите од комшија, ко је живио у тој улици?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ваших комшија који су дана 10.10. у време напада били у Ловасу, да ли је видео неког од познатих међу тим нападачима у тој вашој улици?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Па ја нисам чула од никога ништа, сви они говоре напали нас домаћи Срби, напали нас добровољци, четници, тако приче круже, мислим ја сам искључиво испричала своју причу ово што сам причала до сада, своју причу, е сад оно како се то издешавало, људи причају све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да је ваш супруг у два наврата био затваран?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми где је то био затваран, да ли у оба наврата у истом објекту, који је то објекат?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Исто, то је у задрузи, е само га никад не пита, мислим у то вријеме га нисам питала у којем дјелу задруге, јел

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 17. новембра 2010. године

има једна задруга с лијеве стране и десне у тој улици, само ми је реко у задрузи, питам јесу ли те малтретирали каже нису. Јесу мало једном рекли мало га неки ћушнија тамо и шта ја знам, ал то други пут кад је реко ми али зато су Дарка и Жељка тукли да су они толико јаукали, урлаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је и то што прича за Дарка и Жељка да су их тукли и јаукали и то затварање се односи на задругу, јел се то исто дешава у задрузи?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Е у задрузи само не знам у којем дјелу задруге или кажем има две те.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је ваш супруг пренео ко то њега затвара, ко је то одредио да он буде затворен, да ли га је тамо неко испитивао, шта се ту дешавало?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Није он мени реко ко је испитивао, колико сам ја скужила из те приче да он не зна тог човјека, каже да је био неки млад, као мало су га испитивали, јел има оружје, јел, шта ја знам, јел члан ХДЗ-а, ми нисмо никада били чланови ХДЗ-а, ни дан данас нисмо у никаквој странци и ништа посебно није испитивано. И после тог испитивања ето кажем ту једну ноћ провео тамо, нису га малтретирали, каже сједио је цјелу ноћ на некој клупи, сутрадан је пуштен, накратко дошо кући, отишо радити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми помињали сте тог мештанина званог Мига, кажете ту негде око 16 година, да ли је то лице било униформисано, имало оружје?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Је, и он је имао, он је имао исто ту маслинасто зелену униформу и да је носио неки нож. Мислим да није имао пиштољ, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте у једном моменту вашег исказа, кажете нека ваша суседа је имала пуно више сазнања о томе све шта се, и више се кретала кроз село и тако даље, па нисте нам рекли како се та суседа зове?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Марија Туркаљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марија Туркаљ?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Да, она је, она доста се иначе по селу креће, и прије и у то вријеме, а нас две смо сусједи па ми смо могле комуницирати преко наших, како би рекла ограда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел она и сад живи у Ловасу?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Живи, само она је стара жена, болесна жена и.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 17. новембра 2010. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А из тог њеног кретања у то време по Ловасу, јесте ли ви нешто чули, сазнали каква су њена сазнања, шта се?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Па да, она је мени долазила говорити, мислим свака ситуација шта год се у селу дешава она мени дође рећи, јао Јањо ово се десило, па оно се десило и она је мени тог 18., дошла, па није баш навече, навече је био полицијски сат, није се смело кретат. За минско поље она је то мени у бити рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта вам је то рекла?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Она каже мени Јањо догодило се у селу велико зло. А људи су натјерани на минско поље, ја кажем тета Марија па ко је луд тјерат људе на минска поља, па каже а ди је твој човјек, ди је мој Јоја, ди је, набраја она мени тамо, ма ја кажем ма нису они на минско поље, какво минско поље. Ја нисам у то вјеровала тада да уопће то минско поље постојало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли после од људи који су преживели тај трагичан догађај?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Да, онда сам ја причала са овим Солаковић Љубом, онда сам ја њега питала о тим дешавањима на минском пољу али је то већ прошло временски доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а шта вам је рекао он?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Знам да је он мени причао за ту задругу, да је тамо било велико, да су људи тучени, таки тучени да су морали ићи на то минско поље односно на рад, а не на минско поље, они тад нису знали да је то на минско поље. Кад су до тог минског поља дошли онда ми је објаснио да су се морали ухватит за руке, косит по тој дјетелини, сад ја не знам те детаље којим су се они смјером кретали, јел мене је занимало гдје се ту мој муж налазио, а мој муж се налазио од тога, видиш како мало мозак блокира, Солаковић Љубе и Дарка. То ме највише и занимало зато што је он био, а мој муж у бити није ни погинуо од мине, мој муж је имао пет прострелних рана с леђа. Ја сам била на идентификацији у Загребу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми тих дана онолико колико сте се кретали, да ли сте виђали ваше мештане Србе, ове који су значи из вашег места Срби, мушко становништво, да ли сте их виђали и да ли су они имали униформу и оружје?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Имали су, они су сви имали униформе и оружје, само зависи, нисам ја њих баш сваки дан виђала, али ето некад видиш некога, ишла сам ја и у ту полицијску постају, ишла

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 17. новембра 2010. године

сам пропусницу ако си негјде хтео отић, да издавала се обавезно пропусница ти без тог ниси се могло кретат нигдје, ево тамо сам видјела Милана Радојчића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте то, где се то издавала пропусница и где сте то видели Милана Радојчића?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: И ту је било неке промене, једно време се ја мислим издавало у опћини али то је све нешто кратко па се то мијењало, па мислим да је било и у овој, овом кафићу што је данас у бити кафић и да је тамо био и тај Саво Клисурић и он је тамо био и то је дефинитивно. Саво Клисурић је био баш у том кафићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И, шта кад Ви узмете ту пропусницу чему она служи?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Могу ићи на пример желим ићи ево некуд, ако морам ићи изван, на пример, села, ја с том пропусницом могу и та пропусница мени важи само тај дан или ако нешто мора важније ићи у поље јер смо ми имали стоке и зато сам ја морала тражити од неког дозволу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми везано, помињете ту неке радове да се ишло на радове, помињете беле траке, да ли је ту било неке дискриминације у односу да рецимо везано за радове да ли је и српско и хрватско становништво ишло подједнако на те радове или је било неке дискриминације да су једни ишли други нису?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Дискриминације је било и то велике. Жене Хрватице су морале ићи радити, а жене Српкиње нису морале ићи радити, знам за то, Мира Богатова није морала ићи радити, Мара Вукасова није, мислим није Хрватица, није ишла радити. Кога тамо још могу набројити? Сека Баћина исто није морала ићи радити, ја сам морала ићи радити и то у њиву где је било хладно и то јако хладно, морала сам ићи у онај хангар где је исто било хладно, пропук и под наоружањем, под оружаном пратњом ми радимо они стоје наоружани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био та наоружана пратања?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Ја мислим да су то били добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, рекли сте једног момента да су морале куће бити откључане.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то наложио, који је то разлог био да вам буду откључане куће и дању и ноћу и ко је то одредио, ко је то вама рекао?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 17. новембра 2010. године

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Сад ко је то, тамо је било људи, сад ко ће се сјетити имена, неки из Апатина, неки Зоран је долазио, нека Зорица, ја немам појма, ја то тако њихових имена се сјећам али ја не могу објаснити одакле су ти људи. Зоран, Зорица, то су били ја мислим брат и сестра и они су «не смете затворити, не смете закључавати» или они или неко од њихових тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми оптуженог Љубана Деветака познајете од раније?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не познајете.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Је ли могу само ево дати једно, први пут сам га упознала, не упознала, човек је прошао и ја сам исто у оно вријеме у селу чула свашта о Љубану Деветаку, ја човека нисам познавала и онако сам чисто по тој свој причи што су људи причали за њега ја сам се питала па ко је тај човјек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта су то причали, шта се то свашта чуло?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Причало се Љубан Деветак наређује, Љубан Деветак је бог и батина, Љубан је ово, Љубан је оно, ја немам појма ко је тај човјек, ја не знам и онда једном приликом то је било у центру негде после свих тих догађања, није то баш било одмах после тог минског поља већ мало нешто касније тај господин Љубан Деветак тад нисам знала кад је прошао поред мене али су ми Злата Дражић ми је рекла каже «Ево то ти је Љубан Деветак». Он је био у одијелу и шешир је имао на глави и са краватом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То цивилно одело?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Цивилно одјело, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми Милан Девчић, Милан Радојчић њих сте знали рекосте од раније.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Да, да, њих сам знала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули јесу ли ти људи имали неке функције у то време?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Ја сам у то вријеме јесам чула да је Милан Девчић шеф полиције, а Милан Радојчић Територијалне одбране, јесу ли они то стварно вршили или јесу или нису ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, на питање браниоца Радојчића рекли сте да је Милан Радојчић био један културан, фини комшија.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Јако диван човјек је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да сте се после нешто изненадили.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 17. новембра 2010. године

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Изненадила сам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте се то изненадили?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Па зато, како он може домаћи, то је наш домаћи мјештанин сељанин да може тако правити зло у селу, убијати, па ја и даље сматрам да је више, сматрам одговорним ови домаћи Срби већ ови добровољци који су пуштени јер тај добровољац не зна ко је мој муж, он мог мужа не зна или онај, ево видиш, сад ми је и то пало на памет, неки Коста који је исто мали човјек немаш га шта видјети могла бих ја малтене и ја сам мала он још мањи, кад он мени спомиње мога деду, па како ти знаш за мога деду, значи он је могао неку информацију од некога добити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми та Ваша сазнања кажете како може тај човек правити зло у селу, убијати, од кога Ви то чујете?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Ко би други могао, јер сам рекла оно како сам већ испричала, тај човјек добровољац који је дошао неко вријеме после тог кад ми он, ја сам њега питала јер сам видела да могу нешто питати и процјенила кад је он мени рекао, кажем питала сам га зашто су ти људи поубијани, он мени одговори каже «Богати нисам ти ја крив за то, то су ти домаћи Срби» каже «он се с неким могао замјерити у младости сад му је прилика да се освети», истим ријечима причам као што је он мени рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а што Ви то онда везујете конкретно за Милана Радојчића?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Не, нисам ја повезала за Милана Радојчића већ за ове све домаће да су они од неког скупљали те информације, разумјете, поједине. Нисам ја то повезала ни са Радојчићем, Девчићем, они ваљда знају, ја не знам то, мислим тај човјек није могао знати мога мужа што је сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, рекосте једног момента да су вас истерали, је ли то из села? Ја нисам разумела шта сте то, како сте ви, јесте ли напустили Ловас, када сте га напустили, под којим околностима?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: А како сам напустила Ловас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Када?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Ја сам протјерана из села, у ствари кад је мој муж страдао ја сам тражила да се мене изведе из села и тад сам ишла ево зато сам ја ишла у ту полицију, ево видите како се то враћа све, у ту полицију да ме се изведе из села, да одем за Хрватску, као «нема потребе» ја више немам мужа и не могу ићи из

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 17. новембра 2010. године

села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме се Ви то обраћате и ко то Вама каже нема потребе?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Сад је ли био, сигурно је био Милан Девчић, сад ко је још био с њим, није он никад био сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: И онда сам се ја помирила с тиме морам остати и остаћу, да би 04.06., али то је било 1992. године ја сам у то вријеме радила у школи, моја су дјеца ишла у Ловасу у школу, мислим то је пуно 1992. већ, да би двојица људи дошла у школу наоружана и тражили мене и да ја моју дјецу изведем из школе и они су нас у ауто, дошли смо кући, моја се свекрва морала потписати, а да напоменем они су били наоружани, моја се свекрва супротстављала потписат да им остављамо све њима то, ја сам рекла потписујте и идемо, и онда смо, у ствари свекрва је потписала јер она је била власник куће и онда су нас протјерали, онда смо изашли из села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто је предмет ове оптужнице шездесетдевет страдалих цивила хрватске националности, један од тих страдалих је и Ваш муж Марјан Марковић, реците ми да ли имате неких било посредних или непосредних сазнања о још неком страдалом у том периоду?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Па то сам ја све чула, сад од кога чула, ко би то све, Ката Павлићевић, те људе, добро, ја нисам баш све људе ни познавала баш најбоље јер ја сам радила нисам се ја пуно по селу ни прије тог рата кретала, моја су дјеца била мала, тако да, а чула сам ја за људе да су страдали, само добро појединачно нисам сваког познавала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми у вези Вашег мужа да ли сте га могли сахранити у том периоду?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Нисам га сахранила, нити сам га могла, нисам ни знала и ово сам исто информацију чула од Марије Туркаљ која ипак се више кретала која је ишла и на гробље и људи кад су били закопани они су толико били закопани плитко, то ми је она жена рекла, да су им руке, ноге вириле, да су керови почели развлачити и онда се накнадно ко је ишао ја не знам да се то ишло средити, поправити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли одлазили после на то место кад сте сазнали да запалите свећу?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 17. новембра 2010. године

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Нисам, нисмо смјели ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога то нисте смели да идете?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Не смемо ићи на гробље јер неко је увјек тамо стражарио али није нико стражарио од домаћих већ од неких људи које ми не знамо или је се неко кретао у том кругу можда није баш на том мјесту али у том кругу је увијек неког било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуномоћник оштећених изволите.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли оштећена може да нам каже да ли је ишта чула од неких који су били ту и који су касније преживели минско поље шта се дешавало у задрузи пре одвођења мушкараца на минско поље?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Шта се догађало? То би могли поједини људи можда и доказати. Ја сам слушала, на пример чула Мару Вукас која је данас покојна, она Сека Баћина и ја не знам која жена још причају каже «у задрузи теку потоци крви», е сад ја то не могу знати јер ја то нисам видела али ја сам чула две-три жене су ишле и причале каже «ово у задрузи је страшно, то теку поточима крви, каже, то је немогуће описати».

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте чули тад или непосредно након тог догађаја ко је извршио то раздвајање људи ко ће да иде на рад, ко ће да остане?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: То не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, а ово кад су долазили ти војници или добровољци у претрес куће, јесу они причали ко их шаље да врше претрес, одакле добијају наређење?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Не, нису они нас никог, ништа они нас нису питали, ти се мораш у страну, они пролазе кроз кућу, чак су знали подмештати, то сам чула од других, није код мене, чак сам чула да знају сами подместити неко оружје и онда као окриве, ставе тамо у дрва, у неку шупу, шта ја знам, и онда те окриве ти имаш оружје и могу пуцати у тебе.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, а када сте први пут сазнали, значи ту ситуацију мислим да нисте рекли, кад је Ваш супруг да је страдао на минском пољу, ко Вам је то рекао?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Кажем то је, у ствари ја кад сам ишла мога мужа тражити у задрузи, ја сам ишла, мене је неки, како се он зове, «Кувар» су га звали, ја сам се тамо неком отишла обратити или у полицију или у опћину не знам тај редослед коме сам се прво обраћала, тражила мог мужа и онда сви или дошла у опћину или

тамо у тај кафић што причам, не знам ни шта је било, или у полицију сви су рекли свуд где год дођем кажу «вероватно ради», па где ради, «код пекара Томе, па код шта ја знам, у шуми дрва, па тамо цијепа дрва, тамо се већ товари», да кад сам дошла у ту задругу ту су ми у бити рекли Хрвати који су сједили на клупи, само ја ни дан данас, ја сам се покушавала уопће сјетити како се они зову, ја се нисам могла сјетити, ти су ми људи рекли кажу «Немој се заваравати, твој муж је страдао на минском пољу».

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А јесте сазнали после шта се дешавало са његовим телом, ко га је сакупио са минског поља, како је сакупљен?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Е то нисам, нисам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А када сте први пут отишли на гробље, први пут након свега тога?

Сведок ЈАЊА МАРКОВИЋ: Па ја сам тек први пут отишла у бити кад сам се вратила из прогонства онда сам тек први пут отишла кад се могло сахранити и нормално како ми хоћемо.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли тужилац допунских питања? Нема.

Довршено сведочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Марковић захваљујем Вам се што сте дошли у суд у Београд да сведочите. Следећи сведок је Весна Латас.

СВЕДОК ВЕСНА ЛАТАС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан госпођо Латас. Суд ће вам прво узети Ваше податке. Име оца?

Сведок ВЕСНА ЛАТАС: Јосип.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

Сведок ВЕСНА ЛАТАС: Угоститељ, али не радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Година Вашег рођења и место?

Сведок ВЕСНА ЛАТАС: 10.01.1965. Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса вашег становања?

Сведок ВЕСНА ЛАТАС: Краља Томислава 12, Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ћу Вам прочитати имена и презимена оптужених у овом предмету па ћете нам рећи да ли сте са неким у сродству или евентуално у некој свађи и завади. Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић, Александар Николаидис.
Сведок ВЕСНА ЛАТАС: Не, нисам.

Са оптуженима несродна, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да дајете исказа прочитаћете тај текст заклетве испред вас. Изволите.

Сведок ВЕСНА ЛАТАС: Заклињем се да ћу о свему што пред судом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Будем питана.

Сведок ВЕСНА ЛАТАС: Будем питана, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Опоменућа, упозорена, а након полагања заклетве изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом води се кривични поступак против ових 14 лица које сам вам прочитала због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, предмет оптужбе је страдање 69 цивила хрватске националности у месту Ловас у десетом, једанаестом месецу '91.године. Ближи предмет оптужбе је напад на Ловас, страдање цивила у том нападу, убиства, телесна повређивања, противзаконито затварање цивила у овом периоду у Ловасу и страдање цивила на такозваном минском пољу. Рећи ћете суду у овом периоду да ли сте ви били у Ловасу, да ли је неко ваш стадао, уколико сте били све што је вама познато шта се то

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 17. новембра 2010. године

дешавало, посебно ако имате неких сазнања о неком страдалом, на који начин, како, од оптужених кога знате, да ли сте виђали и да ли сте уопште били у овом периоду тамо?

Сведок ВЕСНА ЛАТАС: Ја нисам била у Ловасу када се то дешавало, погинуо ми је брат на минском пољу, од стрица син, Златко Божић, и могу само рећи што су његови родитељи рекли кад су изашли из села, да је погинуо на минском пољу, моји су родитељи ишли на ексхумацију, да се утврди да је он жртва и то знам по њиховој причи, значи од стрица и стрине и од мојих родитеља како је завршио јел, имао је рану прострелну од гранате и ребро се забило у плућа и у тим је мукама умирао, а кажем ја нисам била у Ловасу и то ништа не знам, само потврђујем те ријечи што сам чула за Златка, пошто ми је брат и ради тога су ме и звали из Загреба, пошто он више нема ни родитеље ни браћу, сви су помрли, да ја дођем дати исказ да њега нема. Ја сам то прихватила да ћу доћи, на тај начин нисам, то сам рекла да нисам била у Ловасу, да ништа нисам видјела, што сам чула приче и то, да ли је то моје сад важеће да ја нешто причам, препричавам, значи нисам видјела, само што сам чула могу рећи. А за Златка дефинитивно да га нема и да је жртва тога минског поља. Ако суд има нека питања, нешта још, али ево то је моје што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од бранилаца? Нема нико питања. Од оптужених? Нема нико питања. Пуномоћник оштећених?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли је сведок нешто од родитеља њеног брата од стрица чула да су они нешто помињали, ко је њега одвео на минско поље и шта се нешто пре тога, пре одвођења дешавало?

Сведок ВЕСНА ЛАТАС: Да они јесу причали причу.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: И како се он нашао на минском пољу?

Сведок ВЕСНА ЛАТАС: Он се нашао јел је била обавијест да се до пет сати тог дана, који је био, да све мушке особе не знам година толко и толко морају доћи у задругу, у радиону где су били затворени, ту је Златко био са њима ту ноћ, ту су их и тукли каже, батине добивали и сутрадан ишао на пут са том групом, на минско поље. То су биле њихове речи а ко је њега, каже то су били страни људи, они не познају ко је све био, али углавном Златко је сам од куће отишао на тај позив да мјештани морају доћи. А кажем ко је то наредио и шта.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 17. новембра 2010. године

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А јесу ли знали ко је упутио тај позив и?

Сведок ВЕСНА ЛАТАС: Ја мислим да је речено колико се сјећам да је добовало у селу да све особе до пет сати, у пет да морају бити поподне.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да, али јесу ли знали јесу ли говорили о томе ко је наредио да он оде тамо на састанак па касније. Јесу ли спомињали нека имена неких људи из села који су утицали на то?

Сведок ВЕСНА ЛАТАС: Па била је прича, Љубан Деветак, ја тог човека не познајем, можда сам га некад видјела, а ја сам била дијете, он је живео у Ловасу, по причи је тако било, њиховој причи а све друге особе које су још из Ловаса судјеловале, ту су, дал су њему шта дал нису, кад и они то нису видјели, него што су чули, јел он није био кући, јел.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Кад су они и зашто отишли из Ловаса, јесу ли причали то?

Сведок ВЕСНА ЛАТАС: Јесу, причали су, Златко је убијен на минском пољу, још су имали једног сина исто болестан, тако психички растрешена особа и он је умро. Они су између Божића и Нове године, напустили Ловас јер су протерани, морају, речено им је да морају изаћи из села, и шта ће, кад су групе одлазиле аутобусима и они су отишли. Они су били смештени у Примоштену а ми у Загребу и ту нам је био први контакт и да се видимо и да причамо, и то им је било болно, али ево кажем све те године док су они били помагали смо, старији су били и колико смо могли судјеловали смо са њима у тим причама.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми госпођо Латас, овде у неким сведочењима спомињало се да је неки Милан Латас страдао тамо у Ловасу?

Сведок ВЕСНА ЛАТАС: То је од мога супруга дјед, кажем нисмо ми били тамо, био је од супруга стриц једино остао у селу, кад је каже пала граната, живио је на брду, близу гробља, кад је пала граната на кућу, тад је убијен и нашли су га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од дејства гранате настрадао?

Сведок ВЕСНА ЛАТАС: Да, да, и закопан је био у кући, у дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми у овој вашој улици у којој се сад налазите Краља Томислава, у то време кад је био напад на Ловас и кад се све то дешавало, јел ту неко живео од ваших?

Сведок ВЕСНА ЛАТАС: Остао је мој супруг, сусједи моји, преко пута

кућа до, било је људи, добар дио нас је отишао за Илок. А тада кад је напад био био је и супруг код куће и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта вам је супруг рекао, шта се то десило тог дана кад је био напад, јел он био, имао неких проблема?

Сведок ВЕСНА ЛАТАС: Они су чули да ће бити ујутру напад, не знам како точно у које време да ће почети, и он се није задржавао код куће, кренуо је пут Илока, пробијао се и сутрадан је дошао, јер ја сам била у Илоку, мене је прије смјестио са дјецом и са родитељима, он се вратио сам, и он је тај исти дан кад је био напад напустио Ловас и кренуо пут пјешнице за Илок. Сутрадан је дошао негдје око подне у Илок и то је његово колико је он био у Ловасу. Био је, ван села воћњаци, куће које су гранате су падале, пуцало се, он каже он је ишао путем за Илок. Тако да није остао, није био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у реду, уколико нема више питања госпођо Латас захваљујемо што сте дошли у суд у Београду да сведочите, јер једини податак рођака Златка Божића били сте ви, тако да вас је суд зато и звао. Хвала, довиђења.

Сведок ВЕСНА ЛАТАС: Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида у 11.00 часова и биће настављен дана:

18. новембра 2010. године са почетком у 09.30 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само једна измена за сутра с обзиром да колегица овде има суђење за, неки линк са Француском, оно суђење Брису Татону, па ћемо ми бити у Великој судници у

приземљу овде у Палати правде, значи она велика доле, највећа судница у овој згради.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА